

JOKER

hajszálim gondosan a fejembe
verve. mintha szögek lennének.
a szél beletúr és egyesével kitépkedi.
koponyáig kopaszodom.
a gondolat helyére valami más
kéredzkedik. cseppenként zuhan
belém az ég. csíráznak a csontfehér
villámok a koponyámban,
az emlékezetemet növesztem,
de mégis a felejtés csapkod kifelé torkomból.
zokog bennem a vihar. szétcsiszolódni igyekszem.
feszültségszínűre meszelem testem belsejét.
evakuálni szeretném magam
magam elől, mint abban a mesében,
amelyikben a róka rettegett a farkától,
és egész életében csak menekült előle.
de rossz helyre érkezem. menekülésem
bolyongás. az a lélegzetvételnyi hurrikán
mozgat, amit a születésemtől
a tudómban hordok. beleragadtam
a mozgásba. sikerül leparkolni
egy gázolás közepébe.
az ütközésben hagyom magam,
megnyugvásig tördelem kezeimet,
és maradék arcomra végre
ráfagyhat az utolsó mimika.

HÉRAKLÉSZ

véres vagyok, mint akkor, de ez most
a saját vérem, nem a fiaimé. azóta nem
ölök pillanatnyi elmezavarból, csak
kötelességből. folyton menekülésben
vagyok, nyomaim előtt botorkálok, de
így is elértem valamit abból a harmonikus
pánikból, amit rám mértél. eltávolodni
gyenge vagyok, közelíteni gyáva. megvan
a képesség a beszédkényszerre. a hallgatásra
már kevésbé, inkább csak a csendet
parodizálom. rutinná érett bennem
túlادagolni a stresszt. önbizalomhiányom
örökölt, és a sikertelenségem is már félsiker.
véres vagyok, mint születésemkor, de ez a
saját vérem, nem anyámé. pont olyan ember
voltam, aki disszidálás közben érezte igazán
otthon magát. asszony, eddig csak
áztattam magam a vérben, most, hogy
rám terítetted ezt a köpenyt, tovább rosszulok.
nemigen akar bennem maradni az élet.
követem a fényt, ahogy tanították. a hűvös
poklot már elhagytam, igyekszem a forró mennybe.
a hegyek vedlenek, a mocsarak bőrt növesztenek.
vándor vagyok a mozdulatlanságban, állandóan vissza hozzád,
az az álmod leszek, ami éjszakánként mindig felébreszt.